

ROUŠKA

ročník 24

číslo 1/21

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 593 035 046, mobil: 736766021, email : info@bohumin.charita.cz

BLUDNÉ OVCE

Vydejme se na cestu s Ježíšem. Kráčí k Jeruzalému, aby se za nás obětoval, podstoupil potupnou smrt na kříži, dal za nás svůj život, byl pohřben, ale po třech dnech jako Vzkříšený vystoupil z hrobu a oslavený vstoupil na nebesa. Toto ústřední tajemství naší víry musíme mít na zřeteli, to dává smysl všem našim postním úmyslům a snažením. Vydáváme se na cestu, abychom byli s Ním, abychom ještě pevněji s Ním spojili svůj život, vzdali se toho, co nás od něj vzdaluje, dokonce, abychom s ním zemřeli a s Ním byli vzkříšeni.

Vydat se na cestu znamená rozhodnutí. To činíme někdy s určitým úmyslem – k rekreaci, za poznáním, za prací, za tím či oním cílem. Vidina cíle dává sílu rozhodnutí, pomáhá překonat těžkosti. My jsme však zváni nikoliv k cílům, podle našich představ a plánů, ale na cestu, při které máme prožít dobrodružství Lásky. Jsme zváni na cestu víry, jako Abrahám, vyjít ke skutečnostem, které pro nás Bůh připravil, a které nám mnohdy bývají nejprve skryty. Máme-li pouze očekávání vlastního užitku, vlastních cílů, v rozhodujících chvílích budeme mít tendenci cestu opustit, či alespoň zpomalit v naději, že najdeme něco méně náročného. Nemluvě o zklamáních, která se za těmito tendencemi zjevně či skrytě dostaví.

Chceme si však uvědomit, že je to Bůh, který nás k cestě víry nejen zve, ale i uschopňuje. On má svůj plán Lásky, i s naším konkrétním životem. S jeho výzvou se nám dostává jeho příslibů (Abrahám uvěřil – Řím 4,3,

prestože se to zdálo často nemožné), s pozváním nabízí své dary (Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí – J 1,16). Odevzdejme se tedy tomuto pozvání. Nechme Pána vstoupit do naší aktuální životní situace, ať je jakákoliv, protože On ví, jaké jsou naše skutečné možnosti, co je pro nás opravdu dobré a co potřebujeme ze všeho nejvíce. Skrze nabídnutá setkání nedělí liturgického roku B, pro-
žijme novou blízkost s Ním.

Začneme „doma“, tam zaslechněme Ježíšovu výzvu: ***Obrát' se a věřte evangeliu***. Boží království přišlo mezi vás (1. neděle postní – v Galileji). Mějme svou komůrku k modlitbě, svůj čas k Písmu, svou odhodlanost k půstu, svou pohotovost k službě lásky.

Stále více se stávejme lidmi, kterých se dotkla Boží sláva. (2. neděle postní – Hora Proměnění). Jejichž životní silou je oslava Boha. Vše z lásky k Němu a k jeho větší cti a slávě.

Staňme se svědky Ježíšovy horlivosti o čistotu chrámu (3. neděle postní – vyhnání prodavačů a směnárníků). Horlivosti, se kterou se Ježíš nasazuje také o chrám našich duší, tím, že nechává dopadat důtky na svá záda a zbořit chrám svého těla. Jeho ranami jsme uzdraveni.

Nechme se pozvat k důvěrnému setkání, k prožitku blízkosti, jak to prožil v noci s Ježíšem Nikodém (4. neděle postní). V adoraci, v důvěrné modlitbě. Jen tak budeme schopni pochopit celou hloubku Otcovy lásky i Ježíšovy pravdy. ***Nebot' tak Bůh miloval svět ...***(J 3,16)

A až staneme s Ježíšem před branami Velikonoc v Jeruzalémě (5. neděle postní), ať nás nepohorší slova o tom, že hořčičné zrnko musí zemřít, a že kdo má svůj život rád, ten jej ztratí, že to nejcennější je, uchovat si ho pro život věčný (J 12, 24-25). Každý z nás musí podstoupit tento čas zkoušky: důvěřovat nebo zradit, následovat nebo zapřít, vytrvat nebo utéct, zcela se svěřit Boží milosti nebo zachránit „to svoje“.

V jednom článku P. ThLic Prokopa Brože, Th.D. jsem četl: „Kristus přišel a našel svět a lidi v neradostné kondici. Našel nemocí prolezlý svět. Rozsvítil maximálně světlo Boží lásky, aby lidé mohli v jeho světle znovu žít. Jak? „*On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo*“

kříže, abychom byli mrtvi hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší! (1 Petr 2,24n).“

Nebuďme jako bludné ovce, svěřme svůj život Tomu, který jediný dokáže vyvést náš život ze smrti k životu. Pokusme se to prožít i o letošních velikonocích.

Pán nám všem k tomu žehnej.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

**Za Boží pomoc a milost v tomto těžkém období
pro nás a celý svět.**

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- * Aby křesťané, kteří se potýkají s nemocí, ať už jako pacienti nebo osoby pečující, nebo rodinní příslušníci, dokázali svá utrpení účinně obětovat Pánu - pro další dobra.
- * Abychom chápali, že každé trápení, které prožíváme, může být k užitku v našem vlastním poslání.
- * Za Boží požehnání pro klienty, pracovníky, projekty a příznivce Charity Bohumín

DVANÁCT LET PRÁCE S LIDMI NA „OKRAJI“

Každý rok, a ten letošní není výjimkou, si připomínáme 5. ledna otevření naší první služby pro osoby bez přístřeší.

Příznačné bylo už jen to, v jakém stavu byly prostory, které jsme přebírali pro poskytování naší služby. A jak se postupně měnily a upravovaly. Stejně jako naši klienti.

Stále to není krásně a útulně upravený prostor, ve kterém by jste chtěli denně přebývat, ale to není ani našim cílem. My chceme ukázat, že když se chcete „vydrápat“ z vlastního dna, z okraje společnosti, že to jde. A pracovníci Nízkoprahového denního centra pro osoby bez přístřeší a také Noclehárny sv. Martina jsou stále připraveni na této cestě už dvanáct let pomáhat:

Příběh první

Byl jsem klientem

Ještě v květnu loňského roku jsem využíval služeb Noclehárny sv. Martina a nízkoprahového denního centra. V těchto institucích jsem tak

strávil půldruhého roku svého života. Paní, o kterou jsem se staral a u které jsem před tím bydlel, zemřela a já jsem zůstal sám. Musel jsem domov opustit a nezbyla mi jiná možnost, než požádat o azyl právě v noclehárně a denním centru.

Se zaměstnanci a klienty jsem po celou dobu svého pobytu vycházel přátelsky a smířlivě. Přece jen však jsem se snažil trávit všechn tak najednou nahromaděný čas sám. Dával jsem přednost více celodenním vyjížděním na kole. Bylo mi potěšením vyjet si třeba na Lysou horu, projíždět se nejen po různých okolních místech Bohumína, ale navštívit i okolní města. V těchto chvílích jsem často vzpomínal i na těch několik dní, kdy jsem zůstal prakticky na ulici a kdy jsem jezdil na kole i celé noci.

V listopadu předloňského roku se mi naskytla báječná příležitost zaměstnat se prací ve sklenících v Dolní Lutyni. Zahradnické práce mne vždy bavily. Zúčastnil jsem se výběrového řízení a zaměstnavatel slíbil, že mi dá vědět. Nikdo však nezavolal a tak jsem hledal zaměstnání dál.

Tou dobou jsem se začal už blíže seznamovat se svou přítelkyní, se kterou dnes žiji a která mi také pomáhala s hledáním práce.

A najednou se to stalo. Shodou okolností dala jedna pracovnice noclehárny výpověď a tak se uvolnilo pracovní místo. Projevil jsem o uvolněné místo zájem a paní ředitelka Charity Bohumín mně tu práci nabídla, za což jsem jí vděčný. Během jediného dne se můj život ze základu změnil. Je to neuvěřitelné, ale bylo to tak. Nastoupil jsem do zaměstnání a také jsem začal konečně bydlet. Přestěhoval jsem se ke své přítelkyni.

Tři zásadní životní události v jednom dni. Tři v jednom.

Život v institucích Charity Bohumín nebyla pro mne žádná procházka růžovým sadem, i když pracovníci Charity Bohumín se o nás starali, jak jen mohli. Jeden a půl roku tam strávený byl dostatečným časem k zamyšlení se nad sebou. Dnes vím, že i když jsem často propadal depresi a beznaději, vždy existuje nějaká cesta, kterou se dá uniknout. Je jen třeba snažit se ji najít a dát se jí vést a také nikdy neodmítnat podanou pomocnou ruku jiných a nezapomenout poděkovat.

Býval jsem klientem a jsem rád, že už jím nejsem.

Petr Brabenec, pracovník pro úklid

Příběh druhý

Učitelé mezi námi...

Jak byste mi popsal pana B.?...zeptal jsem se jednoho zářijového dne loňského roku jednoho z klientů naší služby. **Katastrofa**....zněla odpověď. **Bohumínská ostuda**.... Tehdy jsem tuto otázku položil proto, že zmíněný pan B., dlouholetý klient naší služby zemřel.

Byl to velice zvláštní člověk a pro mě velký učitel. Rád bych se podělil o to, jaký vlastně byl, a co ve mně zanechala jeho přítomnost v noclehárně a denním centru. Vlastně ani nevím, kde začít.

Pana B. přivedl jednoho podzimního večera kolega Kamil. Těžko si představit věrohodnější obraz bezdomovce. Něco mezi vizáží kouzelníka Čáryfuka a Ladovým obrázkem Mulisáka. I vousy a vozíček s taškami také nechyběl.

Během týdne nastala přeměna jako z žurnálu. Pan B. byl oholený, čistě oblečený a začal se dokonce aktivně zapojovat do věci úředních. Jen jeho záliba v alkoholu se nijak nesnížila.

Vidět propad u člověka, který již dno přijal za svůj standart, je přinejmenším smutné. Pan B. se nespokojil s malými dávkami. Dokázal si přivodit stavy totální opilosti. Přemýšlím, kolikrát jsem ho za ten čas, co byl u nás, zvedal totálně opilého z chodníku, kolikrát jsem mu volal rychlou záchrannou službu, kolikrát jsem mu službu noclehárny odmítnul, kolikrát jsem ho nakrmil, oblékl, ošetřil, kolikrát jsem s ním o tom všem hovořil a snažil se ho motivovat....

Jak se dá motivovat člověk, který vám na otázku „Je ještě něco, co byste chtěl?“ odpoví **“Já už chcu chcípnout.... “** ?

Je fakt, že jsem nikdy odolnějšího člověka neviděl. Kouřil....strašně moc a prakticky pořád....tabák si balil do novin. Pamatuju si četné pokusy kolegů i své, podarovat mu cigaretové papírky....u mě to mělo celkem praktický základ....škubal totiž v době své novinové krize jakýkoli papír z nástěnky, kde jsou informace pro klienty o naší službě ☺ .

Vždy ale darované papírky vyměnil za trochu tabáku. Ten si pak zase zabalil do novin. Jeho oblíbeným tiskem byl Blesk. Vykouřil takovou hromadu informací, obrázky nevyjímaje, že by mohl být encyklopedií bulvárních zpráv. Tabák si většinou nekupoval. Obvykle jej získával z nedopalků, které sbíral po celém městě, a pak s pečlivostí, s jakou u dobrého filmu loupeme buráky, loupal své vajglíky, spokojený s tím, jakou úrodu se mu podařilo naloupat.... Jídlo často získával z odpadků. Jednou jsem ho viděl přinést si svačinu, a to chleba s máslem a vysočinou....taková ta typická školní svačina, maminkou pečlivě zabalena a dítkem z rozežranosti vyhozena.... Ten chleba si nakrájel na kostičky, dal do hrnce a uvařil si z toho polévku....no, pořád se mám co učit ☺

Mockrát jsem přemýšlel, proč je takový člověk na světě. Co po něm zůstane. Jaký má smysl jeho bytí.

Nejsem velký myslitel ☺

Kdyby nic jiného, pomohl mi odhalit, jak jsem na tom s vlídností, ochotou, empatií, schopností motivovat, s nasloucháním, s asertivitou....pomohl mi uvědomit si, co z nás vlastně dělá lidi....když jsem mohl vnímat, jak vše od sebe nechává pomalu odcházet a mění se na bytost, která nemá žádné zábrany, hodnoty, cíle, vize....

Přemýšlím, jestli mi chybí.... Byl zvláštní. Vymykal se vším. Ale neměl problém se rozdělit o cokoliv, co měl. Často byl terčem posměchu, šikany, často býval okrádán...

Zřejmě ano. Byl to velký učitel. A tak jsem rád, že už jeho utrpení ve světě, který jej nechápal, skončilo. Pokoj jeho duši.

A děkuji....tak nějak věřím, že to byl anděl, který mi ukázal kus mě samotného.

Rostík, „šaman charitní“ ☺

Problém bezdomovectví z pohledu laika

Bezdomovci = výraz, který ve většině lidí vyvolává nepříliš příjemné pocity.

S nadhledem na věc a problém ovšem nelze říci, že bezdomovec = problém. Jak řekl jeden klasik „za vším hledej člověka“. A ten se nám tady poněkud vytrácí. Na ulici bez přístřeší se může ocitnout prakticky každý. Stačí někdy nešťastná shoda náhod a vlak už nelze zastavit. Málo kdo se podívá po záchranné brzdě. Zcela jistě mezi osobami bez přístřeší jsou i lidé vzdělaní, lidé s empatickým myšlením, lidé citliví. Měli možná jen smůlu nebo se neuměli bránit či jak se říká „byli ve špatnou dobu na špatném místě“.

V očích laické veřejnosti jsou ovšem okamžitě zařazení zcela bez slitování do té nejhorší kategorie lidského bytí. Do sociální oblasti jistě plynou nemalé finanční prostředky, které mají napomáhat se zařazením těchto lidí zpět do společnosti. Určitě by prospělo, kdyby část těchto prostředků byla určena na osvětu majoritní společnosti a přiblížení se problému bezdomovectví. Velkou mezeru v tomto vidím třeba v úloze městské policie, která se stala pouze represivní složkou. Městská policie má rozdělen region města na sektory a měla by znát poměry ve skupině obyvatel, měla by se stýkat s občany a naslouchat problémům, které lidé vnímají jako žhavé, a tudíž by znala každého bezdomovce. A jako výkonná moc by mohla selektovat a pomáhat takzvaně v prvosledové linii.

Problémem bezdomovců je zcela jistě alkohol a drogy. Lze to brát opět jako berličku, jako únik z reality. Časným odhalením problémových lidí by se tedy předešlo pozdějším problémům. Jenže to zřejmě naráží na další postupy, tzn. kam s těmito lidmi. Jako laik to vnímám tak, že se zavírají oči do doby, než se něco závažného stane.

Myslím, že jistá část těchto lidí je naprosto spokojená se svým současným životem na ulici, ale je zde jistě i velká část těch, kteří by pomocnou ruku přijali a byli by za pomoc vděční. A zcela jistě laické veřejnosti chybí osvěta. Chybí vysvětlení, jak by se dalo pomoci, jaké možnosti

nabízí stát, jaká je hierarchie postupu a pomoci. Jak se říká, nechte nás kouknout pod pokličku. Takže by měla skončit doba tabuizování určitých oblastí. Když už nejde zachránit každého, pojďme udělat maximum pro porozumění mezi námi.

Jiří Maistryszin, příznivec charitního díla

Práce s „bezdomovci“ není jednoduchá. Když k nám přichází nový zaměstnanec, říkáme, že ale má své výhody. Je to práce na rovinu.

O pravidlech, spolupráci, vzájemné motivaci. Klienti, kteří k nám přicházejí, bývají připraveni na vlastní cestu buď velmi rychle – potřebují jen nasměrovat a podpořit nebo jsou to ti, kteří přišli o velkou část vlastního sebevědomí a vědomí vlastní hodnoty. Potřebují více času, více podpory; především při hledání vlastního smyslu života.

A pak jsou ti, kterým zajišťujeme to nejzákladnější, jako je jídlo, sprcha a nocleh. S láskou jim pomáháme žít alespoň trochu důstojně. A bývá to i doprovázení až ke konci jejich života.

Jak psal můj kolega. Je to velká škola. A jestli budeme alespoň trochu vnímaví, tak škola pro nás všechny. Zvláště v této době, kdy každý z nás vnímáme jistě nepohodlí. Máme pocit, že se musíme omezovat nebo, že jsme omezováni.

Můžeme si vzít příklad z příběhu prvního: nemusí být vždy všechno úplně podle našich představ. Může přijít něco, co nás zastaví a zamotá nám život. Ale vždy je cesta a především naděje...

PODĚKOVÁNÍ ZA PODPORU NETRADIČNÍ TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY 2021

Charita Bohumín by chtěla poděkovat všem dárcům, kteří v přispěli do našich Tříkrálových kasiček. Letos bylo možno přispět do tzv. statických

pokladniček, které byly v kostelích, vybraných obchodech, na obecních úřadech, ve střediscích Charity Bohumín a také do tzv. Virtuálních kasiček prostřednictvím on-line darování.

Celková částka letošní Tříkrálové sbírky ze statických pokladniček byla 147 153,- a do virtuální kasičky pro Charitu Bohumín přispěli dárci prozatím částkou 69 256,- Kč.

**Do virtuální kasičky lze přispět až do 30.4.2021
(více informací na webových stránkách viz níže).**

Prostředky (65 % z vykoledované částky) budou použity podle předem schválených záměrů na pořízení části vybavení nově budovaného Domova pro seniory Pod kaplí v Dětmovicích, který bude Charita Bohumín provozovat.

Případné dotazy o využití prostředků získaných v Tříkrálové sbírce 2021 rádi zodpovíme na tel. č. 593 035 046, 736 766 021 nebo e-mailové adrese: info@bohumin.charita.cz. Informace o celé Tříkrálové sbírce naleznete www.trikralovasbirka.cz nebo na www.bohumin.charita.cz.

Zdeňka Kniezková Brňáková, ředitelka Charity Bohumín